

№ 3 (190):
მარტი

გაზეთი გამოდის თვის
პირველ სამუშაოს
ფასი 50 თეთრი

გ ა უ ნ მ ა უ რ ე ბ ე ლ ი ფ ა ქ ტ ე ბ ი

პოლიტიკას ვამპირები პართიზენ

პრეზიდენტის ქარზე მსხპრები მოგრაპლდენ



რ უსი
აქვს
პრეზიდენტის
სიზყვანს?!

არ ჩევენების
გაყალბებებიდან —
შესაქლო ბერაქტებდა



ჩვენები უსხოათში

„გელნიერ“ ქალთა საბჭოვარი

დიდი თამარის, შუშანიკის, ქეთევანის საქართველოში გაზრდილი ქალები ყოველთვის გამოირჩეოდნენ კლემბოზილებით, სიბრძნით, სიღარბასილით. ქართველი ქალის როლი უმნიშვნელოვანესია საქართველოს ისტორიაში, ავი თჯახის სწორად წარმართვის უბადლო ოსტატაა, რაც არის მთავარი მიზეზი, ღამაში და სტუმართმოყვარე თჯახების ქონისა. კარგად აღზრდილი შეილებს ყოლისა, — ყოველივე ეს კი დედის დიდება, და ქვეყნის ძლიერებაა. ერთგულება, მეგობრება, საუკეთესო დედაობა ქართველი ქალის კოდაში დევს. მთელ მსოფლიოს შეშურდებოდა ქართველი მამაკაცებისა ასეთი ცილების ყოლისათვის, მაგრამ აბა, ქართველები რისი ქართველები ვართ, რამ სიკუთარს გამოუფრთხილდეთ და ღირსეულად დაგვაფასოთ, და თუ სამბავიერის ვერ მივეზღავეთ მათ თავგანწირვისათვის, მოვეფერთო და გავადმერთოთ მაინც. ისინი მათი ღირსეული თვისებებისათვის. ვიცო, ბევრი არც დამეთანხმება ჩემი ამ გამოხატული ვრწმობისათვის, მაგრამ დამიჯერეთ, შორიდან უფრო კარგად ჩანს, განსაკუთრებით მაშინ, როცა შედარებაც შევადლთა.

საზღვარგარეთ ცხოვრებამ უფრო ნათლად დაგვანახა ქართული მადარა ტრადიციებით, მაღალი ზნეობით აღზრდილი თათბების უბირატესობა, რომლებმაც ურთიერთობივისცემა, სიყვარული, თანადგომა იცაან. აბა, რომ არა ეს საუკეთესო თვისებები ჩვენი ერისა, ვინ გადაიტანდა თავს დატყვიხილ აძღენ უბედურებას.

საქართველოს უამრავი მტერი ჰყავს შინ და გარეთ, რომელთაც უნდათ მისი გაუბრალოება, მასვე ბევრი ცუდი შვილიც ჰყავს, რომლებიც ამუბრუტებენ ერის წინსვლას, რაც საცოდავ დღე ში გვაგდებს.

პასუხისმგებლობის გრძობა ერის წინაშე გაკეთებულ სიკეთეზე და სიგლახეზე, უპირველესად, ხელმძღვანელობის ვალია, მთავრობაში ყოფნა მარტო პრივილეგიებით სარგებლობა როდია, ერის ბედის მართვა მძიმე ტვირთია და გულგრილობა მის ხვედრზე, უდიდესი ცოდია, ერისა და ღმერთის წინაშეც, რომლისაც ყველას უნდა ემინოდეს. მიუხედავად ამდენი თავსდატყვიხილი უბედურებისა, ქართველი მაინც უძლებს ვაჟკაცურად თავის განსაცდელს.

განა, სამშობლოს და ოჯახის უსაზღვრო სიყვარული არ მართავთ იმ ქალებს, რომლებმაც ქვეყანაში გაუსაძლისი მდგომარეობის გამო ყველაფერი გააყიეს თავიანთი ოჯახების გადასარჩენად, შეიძლება იყოს ქართველი დედა ჰედნიერი, როცა ის საკუთარ შვილებს მამას უტოვებს და თვითონ სხვისი შვილების ზრუნვაში აკლავს შვილების სიყვარულს, ან ქალები, რომლებიც სხვის მშობლებზე ზრუნვაში იქარწყლებენ საკუთარი ახლობლების უკმარისობას?! განა, საოცარი უნარი არაა, მიუხედავად გატყვიხილი გულისა, წყარომეული თავისუფლებისა, ყველა ჩვევანისათვის უჩვეულო საქმიანობისა, შეიყარო, მოეფერო, დაათსო და გაუფრთხილდე სხვა ენაზე მოლაპარკე, სხვა ზნე-ჩვეულებების მქონე ადამიანებს, რომლებიც ასე მოულოდნელად შენთვის უახლოესნი ხდებიან და ყველაფერი ეს მხოლოდ სიყვარულს და ადამიანობას შეუძლია.

ქართველმა ქალმა აქაც, ამ ატმოსფეროშიც შეძლო, მისთვის ჩვეული მოხერხებით, სათნოებით, შრომისმოყვარეობით წარმოეჩინა ქართველი ქალი და საქართველო გაეცნოთ დაუფიწყარი შთაბეჭდილებებით. სად არ შეხვდებით ქართველი ქალის ქებადიდებებს — საავადმყოფოებში, მღალაში, ტრანსპორტში.

ბევრ უბედურსაც შეხვდებით საბერძნეთში, რომლებიც ნამდვილად დაიტანჯნენ ბედის უკუღმართობით, ბევრი ღამაში ახალგაზრდა, რომელსაც სიცოცხლე უხარია, დღეს ოჯახს ეხმარება და გამოკეტილია სხვის სახლში.

განა, ქართველი ახალგაზრდების სასარგებლოდ არ უნდა მეტყველებდეს ის ფაქტი, რომ საზღვარგარეთ ამჟამად ყველაზე პოპულარულ ბიზნესში, საბჭოთა პროსიერციდან ჩამოყვანილ „პროსტიტუტკებში“, რომლებითაც დაკომპლექტებულია ევროპის მრავალი ქვეყნის დაკერძოდ, საბერძნეთის თითქმის ყველა ბარ-ბორღელები, რეიდების დროს უკეთესი საქართველო ქალი ამ დომინირა.

უშეცდომობიანი არავინ ვართ, კარგს და ცუდს რა დალევს ქვეყანაზე, მაგრამ ძირითადში ქართველმა ქალმა შეძლო, ტვირთი მძიმე ხვედრისა სახელოვნად ეზიდა.

ახალგაზრდა — ახალია, ღმერთმა ნურავის დაუღრუბლოს გაზაფხულივით ლამაზი ახალგაზრდობა, სიყვარული ყველგან უნდათ — შინ და გარეთ, როცა რაიმე ლამაზი და მშვენიერი გრძნობებითაა ნაყარბახევი, იგი ყველგან ლამაზია, მაგრამ საუბედუროდ, ანირად ბუნებით არაძლიერნი, საბედისწერა შეცდომებსაც უწყებენ და სწორედ ამ დროს გვჭირდება ერთმანეთი. ძალზე ძნელია და საამაყო იყო ნამდვილი ქართველი.

და თითქოს საბერძნეთში, შესასურს მდგომარეობაში მყოფი ქართველი ქალები საშინელ მარტოობას, დაუცველ მდგომარეობას ვგრძნობთ. როცა ეს მშრომელი ქალები დამნაშავეების დარად ვართ აქ, რატომ არ შეიძლება, ბედის უკუღმართობით, საბერძნეთში სამუშაოდ ჩამოსული ქალები დამნაშავეებად არ ითვლებოდნენ, მათი კეთილხინდისიერი შრომისათვის.

განა, ჩვენ არ შევიფარეთ დევნილი ბერძნები, როცა მათ ასე უჭირდათ, განა ქართულმა მიწამ და თბილმა ქართველმა ხალხმა არ გაუთბოთ მათ კერა, შემდგომში ბედნიერი ოჯახებისა. და ეს საქართველოდან საბერძნეთში (სამშობლოში) დაბრუნებული ბერძნები სამშობლოდ დღემდე საქართველოს მოიხსენიებენ. ვერ შევხედებით ბერძენს, რომლებსაც საქართველოში დაბრუნების, იქ ცხოვრების ნოსტალგია არ შეიმჩნეოდა.

საბერძნეთში დაბრუნებულმა ბერძენმა დედამ, რომელსაც ერთადერთი ვაჟი შილი ავტოკატასტრაფაში დაეღუპა, საქართველოში წაასვენა, ქართულ მიწაზე დაკრძალა და თვითონ ქალი შვილებთან კვლავ საბერძნეთში დაბრუნდა, განა, ეს უბრალოდ ხდება?!

ან ბერძენი ოჯახი, რომელიც 3 ლტოლვილ სიძეს ეფერება და 9 ქართველ შვილი შვილს ქართულად ზრდის, დაუფასებელი და საუკეთესო მავალითი არ არის ამ უახლოესი ერების მეგობრობისა, თანადგომისა და ურთიერთპატივისცემისა?!

ჩვენი ზნე-ჩვეულებებით აღზრდილნი, აქაც თავიანთ, თითქოს სამშობლოში, ამკვიდრებენ და ავრთვლებენ ქართულად, ჭირში და ლხინში თანადგომის უძვირფასეს და უძველეს ტრადიციებს.

ქართველი ნამდვილად არ არის სამშობლოს გარეთ ცხოვრების მოტრფიალე. ყველაში ნოსტალგია შეიმჩნევა, მაგრამ სიცოცხლის სიყვარული, საქართველოს მომავლის იმედით ცხოვრება, თითოეული ჩვენგანის მომავალია, განა, საოცრად დიდი წვლილი არ შეაქვთ ამ ქალებს საქართველოს ყოფი-ცხოვრებაში. თითოეულის აღრმული ხელფასის უმჯავლეობა არანაკლებ 300-400 დოლარი ყოველთვიურად საქართველოში იგზავნება. დღეს კი საბერძნეთში საქმოდ მევრი ქართველი მუშაობს. საბერძნეთში უამრავი ადამიანი მათხოვრობს, ალბათ, ეს რბილი, მართლმადიდებლური კანონების გამოც.

ერთადერთხელ ერთ ჩვენს თანამემამულეს, ზნდაზმულ ქალს შევხვდი, ქალაქის უმდიდრეს რაიონში, რომელსაც სამუშაო ვერ ეშოვნა და აქორდევონზე დაკვრით თავის სარჩენს და ოჯახის დასახმარებელ თანხას აგროვებდა.

ჩემი ყურადღება მიიპყრო ქართულმა მელიოდიამ, რის შემდეგაც გამოვეცნაურე. ეტყობოდა, ამ რაიონში უკვე იცნობდნენ და არა როგორც მათხოვარს, არამედ როგორც ქალს, რომელსაც ახლა გაუჭირდა და დროებით ამით ირჩენს თავს. თვალს არ მშორდება მისი ღიმილიანი, ამაყი სახე, რომელმაც რამდენიმე ქართული სიმღერა მიმღერა. მათ შორის — ერთი სიხუმზე, როცა გაიგო, მე სიხუმელი ვიყავი. მე ვტიროდი... ისიც მღერობდა ღიმილნარევი ტირილით და მთელი ნაცნობები, რომლებიც ყოველდღიური გასამარჯელოს აძლევდნენ, გაოცებულნი, გაოგნებულნი გარს შემოგვეხევენ. მაგრამ არავის არაფერი უყითხავს, ყველანი სახე კითხულობდნენ ჩვენი ბედის უკუღმართობით გამოწვეულ ამ უჩვეულ მოდგომარეობას. ქართველი მათხოვარიც სულ სხვანაირი ყოფილა საზღვარგარეთ...

განა, ჩვენი მთავრობის მოუხდომლობაც არ არის ჩვენი ასე უთვისტომოდ მყოფი ქალების ბედის ანაბარა მიტოვება, მაგრამ რა გვეთქმის. განა, მთელი საქართველო ქალებთან მაგვემბინად უპატრონოდ არ არის მიტოვებული, უბრალოდ, ჩვენი ინტერესების ოდნავი დაცვით, ბევრად უფრო მეტ ქართულ ოჯახს შეუშუშებულყოფდა ყოფა-ცხოვრება, რა თქმა უნდა, დროებით.

at
მი
სა
კ
ა
ბ
„ა
რ
დ